

עורך־הדין צבי לידסקי

נעלב בומנו מזה שהשופות בינינו לא יצאה לפועל, עד שהחליט להתנכל לי, אבל מצד שני, דויד מעולם לא הראה כי הוא כועס על עניין זה וגם עברו כל־כך הרבה שנים מאז, כך שרעיון זה לא עמד במבחן המציאות."

או בא הווידיו של רחל, אשתו של יש־ראלי והסביר את הכל.

עורך־הדין המוצלח, אשר היה בשיא ה־קריירה המישפטית שלו, ואשר מודה בפה מלא כי בגד באשתו כבר פעמים רבות, לא יכול היה לחיות עם המחשבה כי אשתו בגדה בו, ועוד עם ידידו הטוב, ואיבד את עשתונותו, אם הוא אומנם היה זה שחתך את צמיגי המכונית.

אשתו, עורכת־הדין רחל ישראל, ביק־

ואולי אפילו נגעתי בהם. פיתאום קפצו עלי שני אנשים היסטריים, זיהו עצמם כשוטרים ועצרו אותי. אמרתי להם: תק־ראו ללידסקי והוא יגיד לכם שזה לא יכול להיות אני."

18,000 לירות

נוק

בז המישפטה חשבה אחרת. ישר־אלי הובל אחר כבוד אל בית־המעצר באבו־כביר, ולמחרת בבוקר שוחרר בר־ערכות. עתה מכינים את כתבי־האישום נגדו.

לאחר תפיסתו של ישראלי התיישב ל־

ותלונה נוספת נמסרה למישפטה. לידסקי החל לחשוב ברצינות מי מתנכל לו. הוא ערך רשימות של אנשים מכל החוגים אשר יכול היה להיות להם עניין להתנכל לו, אולם למרות כל מאמציו לא הצליח להצי־ביע על האשם האפשרי.

אם היו שמים אותי למשך חודש שלם, סגור בחדר בהילטון, ומטילים עלי להרכיב רשימה בת 2000 שמות חשודים, לא הייתי מעלה כלל בדעתי להכליל בהם את דויד ישראלי."

כלב־זאב

אימתני

שבויעים נוספים עכרו וגלגלי מכר־ניתו של לידסקי נשארנו שלמים. הוא היה מחנה את מכוניתו הרחק מבריכת־השחייה. עירנותם של הבלשים הפרטיים פחתה.

כעבור שבועיים הלם הדוקר האלמוני שוב. הפעם, ליד ביתו של לידסקי ברמת־חן. כשהתעורר לידסקי בבוקר, הוא מצא את ארבעת גלגליו חתוכים ומכוניתו "שר־כבת". הפעם זה היה עניין חמור. הפעם הם פגעו במכונית ליד הבית, ליד האשה והילדים. ראשית בניית, ליד הבית, מוסך מוגן בעל דלת מיוחדת. רכשתי כלב־זאב אימתני ואת מלונתו הצבתי בתוך המוסך. במכונית התקנתי מכשיר־אזעקה משוכר לללים, אשר פעלו עם כל נגיעה בה."

נראה כי השמירה הכבדה על מכוניתו של לידסקי, ליד ביתו, והעובדה שהסתיר את מכוניתו בכל פעם שהיה מגיע ל־כריכה, הצילו את גלגליו מחבלה נוספת. כעבור שבועות מיוסר של שקט החליט לידסקי כי הפרשה חוסלה, וכעבור של־שה חודשים אף חדל להסתיר את מכוניתו כאשר היה מגיע בצהריים לבריכת גורדון, ושב להחנות אותה בחניון.

לאן הוא עשה שגיאה. יום אחד יצא מבריכת־השחייה, ומצא גלגל אחד נקוב. "קיוויתי אז שזה באמת תקר, וכי הסייט לא החל מתדש, אולם המתקן שלי חשב אחרת. ארון לידסקי הוא אמר לי, שוב חתכו לך את הצמיגים. הפעם החלטתי שאני עושה לזה סוף באמת. הודעתי ל־מישפטה כי אם לא ימצאו את מי שמת־נכל למכונית, אני אניע עד למפכ"ל. שוב עברו שבועיים. בשבועיים אלה הייתה מכר־גיתי תחת עינם הפקוחה של בלשי המדור המרכזי."

ביום השני האחרון בא השכר להמתנה הממושכת של השוטרים. לדברי סמל עמר־נואל שחר והשוטרת יונה יחיא, שניצבו בתצפית על מכוניתו של לידסקי שחנתה בחניון הבריכה, הגיעה סמוך לשעה ארבע אחרי־צהריים מכונית סובארו צהובה, נעצרה ליד מכונית הפונטיאק של לידסקי. מהסובארו יצא גבר גבוה ונאה אשר ניקב את צמיגיה. השוטרים קפצו לעברו, הז־דחו ועצרו אותו. הוא ניסה להתנגד להם בכוח, ושחר נאלץ להכותו ולכבול אותו באויקים. רק אז הודחה העצור כעורך־הדין הנודע דויד ישראלי, עמיתו של לידסקי.

לישראלי יש גירסה אחרת לכל מה ש־אירע. סיפר השבוע ישראלי עצמו: "באותו יום בצהריים הייתי בכריכה, ושחיתי. בר־שעה שתיים יצאתי ממנה והלכתי למלון

"אני חשבתי שאנחנו עושים עבודה טוב־בה בהרגעת המישפחות המוראגות של ה־חילים". סיפר לידסקי. "שוחחנו על זה, כשהניכור בינינו גדל והולך, אולם אני אמרתי לו: דויד, אתה בעל הדרגה הר־בכירה, מה שתאמר לי — נעשה. הזמנתי אותו פעם לשתות בירה באיזה בית־קפה באילת, הוא סירב אפילו לשתות איתי בירה, או לנסוע חזרה במכונית שלי לתל־אביב."

עורכת־הדין רחל ישראלי

נראה כי היחסים בין ישראלי לבין ל־ידסקי התפתחו בסימן יוסי־הכיפורים. שנה אחרי השירות המשותף שלנו באילת, בר־מלחמת יוסי־הכיפורים, בערב יוסי־הכיפור־רים האחרון, סיפר לידסקי, יצאתי מברי־כת גורדון ומצאתי שניים מגלגלי מכוניתי מנוקבים. חשבתי שיש לי במקרה שני תקרים, אבל במוסך גילו לי שהיה כאן מעשה־חבלה מתוכנן, עם מכשיר."

לידסקי מיהר להגיש תלונה במישפטה, ואף שכר את שירותיהם של בלשים פר־טיים. כאשר עורך־דין פילי מפורסם נוסל קורבן לאלימות, כלפיו או כלפי רכשו, נדלקת אצלו גורה אדומה. אחד החוקים הבלתי כתובים של העולם־התחתון הוא, לא לפגוע בעורכי־הדין שלהם, וכשמפר העולמי־התחתון חוק זה, נראה כי המצב חמור.

משך שבועיים צפו הבלשים על מכוניתו של לידסקי, אולם ערב שימחת־הורה הם ביקשו חופשה בת יום. לידסקי נעתר, וכשר־יצא מהבריכה גילה את כל ארבעת גלגליו שסועים. הבלשים הפרטיים הוועקו שוב,

מה שמרגיז בכל העניין הוא שביני ובין רחל

ישראלי לא היה שום דבר. היא יודעת את זה,

אני יודע את זה ואשתי נירה יודעת את זה!

רה את לידסקי אחרי שבעלה נעצר. אני גרמתי לו לחשוד בך, אמרה ללידסקי. "הוא לא אשם, הוא קינא אבל עכשיו הוא מצטער על הכל."

לעומת אשתו טוען ישראלי: "אחרי כל הפירסומים בעיתונים אני אדרוש ש־יהיה לי מישפט, כדי שכולם ידעו שלא עשיתי זאת."

"מה שמרגיז בכל העניין, אמר השבוע לידסקי, "זה שביני לבין רחל לא היה שום דבר. היא יודעת את זה, אני יודע את זה. נירה אשתי יודעת את זה, וכל הסיפור שלה, לדעתי, הוא המצאה רק כדי לעזור לבעלה, ולספק לו מגיע הגיוני ואנושי."

דסקי לערוך שני חשבונות: חשבון כספי, וחשבון־נפש. החשבון הכספי היה פחות מורכב. 6000 לירות עבור צמיגי מכונית, כאשר כל צמיג עולה בסביבות 600 לירות. 2000 לירות לתיקוני תקרים, נסיעות במר־ניות וקריאות לגרר, 5000 לירות שכר טיר־חתם של הבלשים הפרטיים, ו־6000 לירות בניית המוסך. את הכלב קיבלתי מתנה מידידי, סיפר לידסקי. סך־הכל: 18,000 לירות, וחודשים רבים של נדודי־שינה.

החשבון השני היה חשבון הנפש. מדוע עשה זאת דויד ישראלי? "ניסיתי לחפש אם הרעתי לו במשהו, אם העלבתי אותו, ולא הצלחתי למצוא שום דבר. הרעיון היחידי שעלה בליבי היה שהוא כל־כך

הילטון כדי לאכול ארוחת־צהריים עם אר־ריאל אברמוביץ, יושב־ראש המחלקה לאיר־גוד מקצועי בהסתדרות, שם אני עובד, ועם מומחה ליחסי־עבודה מחו"ל. השארתי את מכוניתי במיגרש־החנייה של הבריכה, והלכתי להילטון ברגל, זה קרוב מאד. ל־אחר שאכלנו צהריים חזרתי למיגרש־החנייה כדי לגסוע הביתה. המכונית שלי עמדה לא רחוק ממכוניתו של לידסקי, ול־פתע ראיתי את הפונטיאק שלו שוכבת בלי אוויר בגלגלים.

"שמעתי קודם, בחדר־ההלבשה של ה־כריכה, סיפורים על ההתנכלות למכוניתו של לידסקי, והלכתי לראות מה קרה לה. התקרבתי אליה, רכנתי לעבר הצמיגים